

Primăvara Poeziei / A Költészet Tavasza (II)

**KEMENES
HENRIETTE**

Szabadon madarokról és holtakról

El kell fogadnia a belesimulást.
Ahogy a langyos gerletest összeolvad
tenyere itt-ott megszakított barázdáival,
miközben a kertvégi levélkupac
felé halad vele, hogy mintha
máglyáról, végre útnak ereszthesse.
A gyilkos dulakodást a madáretetőben,
a tollak éles csattogását,
azt, hogy a széncinkék
apró csőrei bezúzzák a koponyát,
majd kicsipegetik az agyvelőt.

Kopott betonpadló,
egy boncasztal a közepe,
rácsos lefolyóba torkolló
alig érzékelhető lejtő.
Az álltól a szegycsonton
keresztül a köldököt lágy
kanyarban kerüli meg,
majd a szeméremdombig
halad a szike.
Két méter a halál.
Megnyílik a test, és ami benne,
az már soha többé
nem váltható kegyelemre.
Egy fehér köpeny most megemeli
a fejet, ahogyan párnát szoktak
a magatehetetlen háta mögé tenni.
Majd egyetlen precíz
mozdulattal, a penge
a jobb fültől a bal fülüg szalad.
A tarkó, mint egy anya, megengedő.
A scalp csuklyaként simul az arcra.
Ott áll, orra elé zsebkendőt szorít,
de inkább csak a látszat,
nincs undor, nincs félelem.

Amikor a koponyacsont feltárja az agyat,
annak a széncinkékhez már semmi köze.

Discurs liber despre păsări și morți

Trebuie să accepte să se confunde.
Așa cum trupul căduț al turturicii se contopește
cu șanțurile ici-colo întrerupte din palmă,
în timp ce se îndreaptă cu el către
grămada de frunze din capătul grădinii,
să-l poată în sfârșit elibera, parcă de pe-un rug.
Încăierarea ucigătoare din hrănitoarea pentru păsări,
fâlfâitul ascuțit al aripilor,
faptul că pițigoi îi sparg craniul,
apoi îi ciugulesc creierul.

Podea uzată de beton,
centrul ei, o masă de disecție
ce coboară abia perceptibil
înspre o scurgere cu grătar.
De la bărbie, trecând peste stern,
ocolește în curbă domoală
buricul, apoi
bisturiul înaintează
până la pubis.
Doi metri de moarte.
Corpul se deschide și ceea ce-i înăuntru
niciodată nu va mai
putea fi preschimbă în îndurare.
Un halat alb ridică acum
capul, așa cum se proptește de obicei
o pernă la spinarea bolnavului.
Apoi, cu o singură
mișcare precisă, lama
alunecă de la urechea dreaptă la cea stângă.
Ceafa, asemenea unei mame, e îngăduitoare.
Scalpul se mulează pe față ca o glugă.
Stă acolo, ține apăsat o batistă la nas,
dar e mai degrabă o aparență,
nu există greață, nu există frică.

Când osul cranian lasă la iveală creierul,
acesta nu mai are nicio legătură cu pițigoi.

Dósa Andrei fordítása/traducere

JÁSZ ATTILA

Búcsú az angyaloktól *Kovidban elhunyt barátaidnak*

A járvány hosszú évének végén
az embereknek már elégük volt
a halálból, félelemből, betegségből,

az arkangyalok seregét hívták kétség-
beesetten segítségül, de nem jött még
a négy lovas se, csak egyetlen angyal,

és ő sem tudott mondani semmit, igaz,
a csend angyalának hívják, de őt már
tényleg nem veszíthetjük el.

Adio de la îngerii *prietenilor morți de covid*

La sfârșitul lungului an al pandemiei,
oamenii s-au săturat până peste cap
de moarte, de spaimă, de boală,

disperați, au chemat în ajutor oastea
arhanghelilor, dar n-au venit nici măcar
cei patru călăreți, ci doar un singur înger,

și nici el n-a putut spune nimic, e adevărat
că se numește îngerul tăcerii, dar pe el
e sigur că nu-l vom mai putea pierde.

Kocsis Francisko fordítása/traducere

IRIS KIRÁLY

Illo tempore

Ceasul vieții mele nu mai are ticăit,
l-am ascuns cândva sub un mormânt

de stele.

De atunci, un soi de moarte dulce

îmi inundă timpanele și îmi gădilă

privirea,

să mă pierd câte puțin, mereu, printre
reperete sentimentelor pe care le mai

trăiesc.

Illo tempore

Életem órája nem tiktakol többé,
Valamikor csillagok sírja

alá ástam.

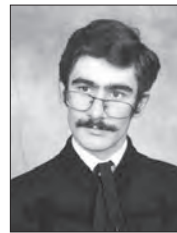
Azóta egy édeskés halál
önti el dobhártyámat és tekintetembe

belebírızgál,

hogyan elveszıdjek lassanként, örökre, a még
meglevı és megélt érzéseim nyompontjai

között.

traducere de/fordította Simone Györfi

KISS LEHEL

Kitárulnak a szárnyak

Áldassék az Isten!

Áldassék az Isten!

Alatta trónus, szentséggel övezve, igazsággal rakva,
trónusa alatt a végtelen ég,

az égen nagy kerék forog: a fényes Nap,

a Nap alatt néma felhőnyáják isznak, legelésznek,

alattuk muzsikál a szél,

a szélben, mint szikla, áll a jurtánk,

alatta temető mindenütt, temető

– állatoké, embereké, álmoké, lerágott csontoké –

jajszókkal övezve, könnyekkel rakva,

a csontokon pusztaság föld,

a földön négy patkó,

a patkókon szilaj, szürke ló,

a lovon rongyos szőnyeg,

a szőnyegen apám,

apámon kesztyű,

a kesztyűn komor sas,

a sas szemén bősapka,
ami ha lekerül, kitarulnak a szárnyak,
mintha a végtelen égbe, az Isten elébe...
De jaj, kisnyúllal fog visszaszállni!
Jaj, kisnyúllal fog visszaszállni!

Aripile se deschid

Binecuvântat fie Domnul!
Binecuvântat fie Domnul!
Sub el tronul, înconjurat de sfințenie, împodobit de
adevăr,
sub tronul lui cerul de necuprins,
pe cer roată mare se învârte: Soarele luminos,
sub Soare turme tăcute de nori se adapă și pasc,
sub ele vântul cântă,
în vânt, asemenea unei stânci, stă iurta noastră,
sub ea cimitir, pretutindeni cimitir
– al animalelor, oamenilor, viselor, al oaselor roase –
înconjurat de vaiete, împodobit de lacrimi,
pe oase pământ pustiu,
pe pământ patru potcoave,
pe potcoave un cal nărăvaș, sur,
pe cal un covor zdrențuit,
pe covor tatăl meu,
pe mâna lui mănușă,
pe mănușă un vultur sumbru,
pe ochii vulturului acoperitoare,
iar odată scoasă, aripile i se deschid,
spre cerul nesfârșit, în fața Domnului...
Dar vai, se va întoarce cu un iepuraș!
Vai, se va întoarce cu un iepuraș!

Dósa Andrei fordítása/traducere

**KOCSIS
FRANCISKO**

Scenă în natură

Puține cuvinte și puține culori
se folosesc la o ceremonie tristă;

un alai cu chipuri lungi de asceți sau fanatici,
îi redăm divinului o parte din creație;

îngroparea morților
e mai grea decât orice bătaie;

glasul preotului nu are tăiș,
nu rănește nicio conștiință;

despre acest fiord de absolut
doar Socrate avea ceva habar

și corbii bătrâni de pe ramuri
care asistă la profanare.

Jelenet a természetben

Kevés szó és kevés szín használtatik
egy szomorú ceremónián;

sovány ábrázatú aszkéták vagy fanatikuskok ünnepi
menete,
visszaadunk a teremtésből egy részt az istenségnek;

a holtak elhantolása
minden csatánál nehezebb;

a pap hangja is erőtlen,
senkinek nem okoz lelkiismeret-furdalást;

mindössze Szókratésznek volt némi fogalma
az abszolútum eme fjordjáról,

meg hát a faágakon kuporgó vénséges vén varjaknak,
akik ehhez a gyalázathoz asszisztálnak.

traducere de/fordította Lovétei Lázár László

**LAKATOS
MIHÁLY**

A másik iker

Velünk és bennünk születnek az ikrek.
Születéskor ő, a második, az élet sarkát fogja,
amint Jákob, a csaló, Ézsau sarkát fogta.
De róla nem vesz tudomást senki.
mintha nem is lenne, s ő nem perel,
nem kér juszt, és nem kér enni.
Az élet hízik, nő a széle-hossza,
és titkon ő is vele nő naponta.
Halkan, észrevétlen, mint falon a repkény,
mint erdei fában növekszik a szekrény.
Áldást, elsőszülötti jogot el nem oroz,
a dicső testvér árnyában lapul szerényen,
mint aki nem oszt, nem szoroz.
Miért ily szemérmes? Tán rút lenne?
Ezért rejtőzködik egy életen át?
Mint ama másik szegény kirekesztett,

Cyrano de Bergerac?
 Vagy azt akarja, hogy féljük őt?
 Hogy ne úgy fogadjuk majdan,
 mint testvért, rokont?
 Vagy legalább: mint régi ismerőst?
 Mindegy. Majd megtudom, ha eljő az óra.
 Mert akkor már ő, a másik lesz itt velem.
 Akkor végre megismerhetem. Ha eljő az óra.
 De tudnotok kell:
 nektek már nem beszélhetek róla.

Celălalt geamăn

Cu noi și în noi se nasc gemenii.
 La naștere, el, al doilea, prinde călcâiul vieții,
 precum, Iacov, șarlatanul, călcâiul lui Esau.
 Dar nimeni nu ține socoteală de el,
 de parcă nici n-ar exista, iar el nu se plânge,
 nu-și cere dreptul și nu cere de mâncare.
 Viața se îngrașă, crește-n lung și lat
 și-i taină crește și el zi de zi odată cu ea.
 În tăcere, insesizabil, ca iedera pe perete,
 cum crește-n copacul pădurii dulapul.
 Nu fură binecuvântare, dreptul întâiului născut,
 stă aciuat modest în umbra fratelui glorios,
 precum unul care nici nu contează.
 De ce-i atât de reținut? Să fie oare urât?
 De aceea se ascunde o viață întreagă?
 Precum celălalt nefericit exclus,
 Cyrano de Bergerac?
 Sau vrea să ne temem pentru el?
 Ca să nu-l primim cândva
 ca pe-un frate, o rudă?
 Ori ca pe-un vechi cunoscut?
 Nu contează. Voi afla când va bate ceasul.
 Pentru că atunci el, celălalt, va fi aici, cu mine.
 Atunci îl voi putea, în sfârșit, cunoaște.
 Când va veni vremea.
 Dar trebuie să știți ceva:
 nu voi mai putea vorbi despre el.

Kocsis Francisko fordítása/traducere

**LÁSZLÓ
NOÉMI**

Keresztút

I.

Te város, hányszor átutaztam rajtad
 vonattal, néztem fönt a templomot,
 a katedrális lent a folyóparton,

s a főút mellett azt a kis sötétet,
 nyomott, vörös foltjaival. Fejem
 a szemöldökömbe majdnem bevertem,
 pedig templomba lépéshez jó alacsony
 vagyok. A középpont köré sereglenek,
 tódulnak mindenhol a templomok.
 Bemeszelt ferskók, tátongó falfülkék,
 egymást zaklató felekezetek,
 lebontott, leégett, átépített,
 bérbe vett, bérbe adott templomok.
 Itt nem nyílt kegyhelyen szövőgyár,
 kocsma, mégis nyugati szellő lengedez.
 Más ajkú népcsoport csodálni való
 fegyverténye ez. Vastag falak,
 öklömnyi ablakok, magasföldszint,
 csúcsos alakzatok, és kő,
 mindenütt vésett kő dalol,
 és itt ögyelgek én is valahol,
 tizenennyolc évesen. Passiójátékban
 hajás statiszta. A kereszt állításakor
 jégeső zúdul ránk, kisüt a nap,
 és a leszakadt vízözönt
 a középkori kövezet
 felissza.

Răscruce

I.

Hei, orașule, de câte ori te-am traversat
 cu trenul, m-am uitat la biserica de sus,
 la catedrală, jos, pe malul râului, și la cea mică,
 întunecată, de lângă artera principală,
 cu petele ei roșcate, apăsate. Era cât pe ce
 să dau cu capul de pragul de sus,
 deși sunt destul de scundă pentru intrarea
 în biserică. Peste tot, bisericile se strâng
 ciopor, se înghesuie în jurul centrului.
 Fresce spoite, nișe larg căscate,
 confesiuni care se șicanează reciproc,
 biserici demolate, arse, reconstruite
 biserici luate în chirie, date în chirie.
 Aici, care nu-i loc de pelerinaj, țesătorie,
 cârciumă, adie totuși un aer occidental.
 Asta-i o admirabilă faptă de arme
 a unei etnii de alt grai. Ziduri groase,
 ferestre de-o palmă, parter înalt,
 forme cu vârf, și piatră,
 peste tot cântă piatra cioplită,
 și pe undeva pe-aici cutreier și eu,
 la optsprezece ani. Figurant pletos
 într-o pasiune. La ridicarea crucii
 ne-a bătut o ploaie cu grindină, iese
 soarele și potopul prăvălit peste noi
 e absorbit de pavajul
 din evul mediu.

Kocsis Francisko fordítása/traducere

LÖVÉTEI LÁZÁR LÁSZLÓ

Kórházablak

Mihály András (1971-2020) halálára

„Délután negyed három volt.
Kórházi szekrényén pár könyv hevert:
Warhol-album, Hegel, Kant és Nietzsche
művei. A szekrényben vodkásüveg.
Sztálin könnyei. Két napja vitte neki
Menzel, és két óra táján talán még
lötyögött pár korty az alján.”

(Tomáš Mazal)

Vajon melyik „véres történetet” olvastattam volna el
veled
Ha egy kicsit másképp alakulnak a dolgok
És te vajon elolvastad volna-e
Kedves Bandi
Vagy legyintettél volna erre is
Hallottál-e egyáltalán Hrabalról
Kötve hiszem
De jól is van ez így
Most már minden jól van
Látlak ott a kórházablakban
Még ugrás előtt
Vajon volt-e neked is „Menzel”-ed
Szegény betegem
Hogy vodkát vigyen neked
Vagy egyedül haltál meg
Vodka nélkül
Szegény
Szegény alkoholistám
Te feketemunkás
Én izé
Te Magyarba’ egy kórházablakban
Én itthon
Te már odatúl
Én még mindig egyhelyben
Ki tudja miért
De a román híradó is
A magyar híradó is
Szinte menetrendszerűen számol be arról
Hogy valaki kiugrott a kórház ablakán
Mintha tűz ütött volna ki
Dehát tűz ütött ki
Mondhatnád
Kiütött a tűz

Már kölyökkorunkban irigyeltem a vagányságodat
Szegény
Szegény alkoholistám
Melyik nótával temesselek el magamban
Vagy csináljak egy ócska rigmust
Direkt neked?
Egye fene
Csinálok neked egy ócska rigmust
Isten nyugtasson
Kedves Bandi
S miközben ezt olvasod
Dúdold magadban a *Ki tanyája ez a nyárfás?* dallamát:
Beh magas a kórházablak!
Élet én most idehagylak
Sej innét beh messze látok!
Elvtársaim köpök rátok.

Fereastră de spital

La moartea lui Mihály András (1971-2020)

„Era la trei după-amiază. Pe dulăpiorul de
spital se odihneau câteva cărți: Albumul lui
Warhol, operele lui Hegel, Kant și Nietzsche.
În dulap, o sticlă de vodcă. Lacrimile lui Stalin.
I-a dus-o cu două zile în urmă Menzel,
iar pe la amiază nu mai avea decât câteva
sorbituri pe fund.”

(Tomáš Mazal)

Oare care dintre „întâmplările sângeroase” te-aș fi pus
s-o citești
Dacă lucrurile ar fi evoluat puțin altfel
Oare tu ai fi citit-o
Dragă Bandi
Sau ai fi dat din mână a lehamite
Ai auzit tu de Hrabal
Nu cred nici în ruptul capului
Dar e bine și așa
Acuma e bine totul
Te văd acolo în fereastra spitalului
Înainte de săritură
Oare ai avut și tu un „Menzel”
Bietul meu bolnav
Ca să-ți ducă vodcă
Sau ai murit singur
Fără vodcă
Bietul
Bietul meu alcoolic
Tu muncitor la negru
D-ăla și eu
Tu într-un spital din Ungaria
Eu acasă
Tu dincolo deja
Eu încă aici pe loc

Cine știe de ce
 Și știrile române
 Și știrile maghiare
 Transmit aproape metronomic
 Dacă cineva a sărit pe fereastra spitalului
 De parcă ar fi izbucnit focul
 Dar ai putea spune
 Și că a izbucnit focul
 Încă din copilărie ți-am invidiat dezinvoltura
 Bietul
 Bietul meu alcoolic
 Cu care melodie să te îngrop în lăuntru
 Sau să creez un ritm banal
 Direct pentru tine?
 Fir-ar să fie
 Fac o melodie pentru tine
 Dumnezeu să te odihnească
 Dragă Bandi
 Și în timp ce citești asta
 Să fredonezi în tine melodia *Cuibul cui e între plopi?*:
Fereastră-naltă de spital!
Te-arunc viață la canal.
Ah, ochii până unde văd!
Vă scuiț tovarăși e prăpăd!

Kocsis Francisko fordítása/traducere

**MARCEL
LUCACIU**

Scrisori către Isolda

LXXII
 pe țarm uitat
 în van
 aștept
 valul să despletească
 părul de
 aur
 cerul să fure
 seninul
 ochilor tăi
 noaptea
 să-mi aducă
 iernile fierbinți
 se tânguie vântul
 în catedrale
 pustii
 coboară în lume
 o neagră
 mireasă

Levelek Izoldának

LXXII
 elfelejtett parton
 várom
 hiába
 hogy a hullám kibontsa
 arany-
 hajad
 az ég ellopja
 szemed
 derűjét
 hogy az éj elhozza
 a forró teleket
 kihalt
 katedrálisokban
 panaszkodik a szél
 fekete menyasszony
 száll alá
 világunkba

traducere de/fordította Lövetei Lázár László

**ANGELA
MAXIM**

Parcul veșniciei

Din șoaptele castanilor sălbatici
 Am înțeles că nu există moarte.....
 Ci doar un parc cu-alei și felinare
 Prin care noi ne ducem mai departe!

Din loc în loc, o banc-a revederii
 Și-o pasăre de foc cântând măiastră...
 Noi ascultăm vrăjiți printre secunde
 Și-apoi, din nou pornim pe calea noastră!

Copii... bunici... prieteni dragi... mulțime...
 Cu toții-ajungem pe alei odată...
 Dar n-am putea întoarce pașii vieții
 Doar umbra ne rămâne... ca o pată!

Își scutură castanii roi de frunze...
 Și-un felinar clipind ne luminează...
 Și-oricât de lung e parcul veșniciei
 Să ne oprim... niciunul nu cutează!

Ei... Până unde? Cât mai e... ori cine...
 Ne-a pregătit cărările abstracte...
 Și le-a dat glas castanilor să spună
 Că... după viață nu există moarte?

Az örökkévalóság parkja

Vadgesztenyék susogásából
Megértettem, hogy nincs halál...
Egy park csupán, hol lámpások között
Tág sétányokon indulunk tovább!

Helyenként viszontlátás padja
S egy édes hangú tűzmadár...
Elbűvöl másodperceinkben
Ám utunk, aztán, folytatjuk tovább!

Gyermekek... nagyszülők... drága barátok... népek...
Kikötünk egyszer a sétányokon...
Létünk lépteit nem fordítjuk vissza,
Csak árnyékunk marad... foltok a falakon!

Leveleik lerázzák, lám, a gesztenyék...
Egy vaklámpás világít hunyorogva...

Parodie de Lucian Perța

Angela Maxim

Muzeul veșniciei

(după poezia *Parcul veșniciei*)

Din bârfele din jur ce nu au scuză
Am înțeles că mulți vizitatori
Ce mi-au văzut muzeul, mă acuză
Că-i doar un parc cu lucruri vechi și flori.

Din loc în loc, pe foi îngălbenite,
Trecutu-n poezii* se-nfățișează,
Sunt **poezii** poate cândva citite
Că-n **versuri line de Crăciun**, vibrează.

Turiști... elevi... străini... vin o mulțime
În **colțul meu de Răstolț** la muzeu,
Aici, în mica noastră Românie
El pată de culoare e mereu.

Se scutură spre toamn-aici castanii,
De primăvară însă pregătiți,
Spre veșnicie numărându-și anii,
Îi veți simți... aici de-o să veniți!

Dar rog seriozitate... nu oricine
Binevenit e-aicea... cum să zic...
Un parodist, de exemplu, dacă vine,
Castanii doar vedea-va și... nimic!

*Cuvintele scrise cu **bold** reprezintă sau fac referire la titluri de volume ale autoarei.

Megállni nem merészel senki,
Bármilyen hosszú az öröklét parkja !

Nos... meddig? Ki vár...s mennyi van még...
Absztrakt ösvényeket ki rendezett élénk...
S ki adott hangot a gesztenyéknek, sügni,
Hogy életünk után nem létezik a vég?

traducere de/fordította Simone Györfi

ALICE VALERIA MICU

Agenda cu necunoscute

Știi că ești bătrân atunci când în agendele tale încep morții
sau încap, încă nu am decis cuvântul potrivit.

Poate de aceea, mama a fost doar copil, și de 65 de
ani își poartă senectutea ca pe o bijuterie moștenită.

Între timp cei plecați s-au adunat
ori s-au înmulțit,
încă nu am aflat operațiunea din matematica
blestemată a Morții, cu ecuațiile ei stranii, pline de
cunoscute, în care doar semnul egalității plutește
înainte de-a se așterne pe ochii cuiva din agenda ta
sau pe ochii mei,
încă nu am decis cum se încheie poemul.

Határidőnapló ismeretlenekkel

Tudod, hogy öreg vagy, mikor határidőnaplód halot-
takkal kezdődik vagy halottakat fogad be,
még nem döntöttem el, melyik a megfelelő szó.

Anyám talán ezért maradt örök gyerek, s 65 éve
ezért hordja megörökölt ékszerként
az öregséget.

Időközben az eltávozottak összeadódtak
vagy összeszorzódtak,
még nem ismertem meg a Halál átkozott matemati-
kájának műveletét, azokkal a furcsa egyenletekkel,
ahol semmi sem ismeretlen, s ahol csak az egyen-
lőségjel libeg ide-oda, mielőtt ráterülne valakinek a
szemhéjára,
talán épp az enyémmre,
még nem döntöttem el, mi legyen a vers befejezése.

traducere de/fordította Lövétei Lázár László

MOLNÁR ANDI

„Take Me To Church”

az ebédlő asztalnál ülök,
figyelem a nap utolsó árnyalt sugarait,
háttérben Hozier dalai,
valójában az emlékeket hallgatom,
az sms váltásokban a titkos huncutkodás mosolyait,
a reggeli melegszendvics készítés varázsát csak
a szeretet múlja felül,
amivel ötlépésnyi
helyen szenvedélyes tánca kezdtünk,
az album lejártáig
vagy a viselt ruhák elvesztéséig,
a konyhapulton a hajnali szeretkezés hangjait
a szakítás kimért beszélgetései zavarják
két széknyi távolságban,
a végre adott válaszainkat
nem érteni, bezavar
a dalokból kihallatszó vágy.

az ebédlő asztalnál ülök,
marja az elmúlás útjait
az első korty szesz,
mint gyászt a részvét,
most már hallom Hozier dalait,
érezni a lét törésének szilánkjait.

1.
a kacsatok között kerestem a lét kellékeit,
a múltból valami megvágta a kezem,
gyorsan kihúztam a fiókból és a
kibuggyanó vércseppek barázdáiban
gyönyörködtem,
figyeltem hogy mi az, ami ennyire éles még
odabent, egyáltalán ha veszélyes rám nézve,
minek tartom meg,
zihálni kezdtem a látványtól
pánik fogott el, hogy mit vagyok úgy oda
magamtól kezdtem el keresni,
nem kergetett a fiókhoz senki.

a beszélgetéseink meghatározó pilléreit
a kacsatok elnevezésű mappába mentettem.

2.
Arcomon az elhallgatások
nyomai a te kezed lendületével
felrajzolt haldoklás-minták
minden irányban ahova nézek
éleltszakemberek köszönnek vissza

„Take Me To Church”

stau la masa din sufragerie,
privesc ultimele raze vălurite ale soarelui,
aud cântecele lui Hozier pe fundal,
de fapt ascult amintiri,
zâmbetele din micile ștregării, ascunse-n schimburi
de sms,
doar dragostea e mai presus de magia pregătirii
sandvișului cald
de dimineață,
cu care începeam un dans pasionat
în locul minuscul de doar cinci pași,
doar până când se va fi terminat muzica
sau se vor fi pierdut hainele purtate,
pe masa de bucătărie zgomotele iubirii matinale
sunt întrerupte de discuțiile sterpe ale despărțirii
la o distanță de doar două scaune,
răspunsurile noastre definitive
sunt bruiate, ne perturbă
dorința aprinsă ce străbate din cântec.

stau la masa din sufragerie,
prima înghițitură de tărie
se arde în căile trecerii,
așa cum se ard condoleanțele-n doliu,
aud în sfârșit cântecele lui Hozier,
simt cioburile exploziei firii.

1.
căutând odată printre fleacuri recuzita trecutei
existențe,
m-am tăiat cu ceva din trecut,
mi-am scos mâna degrabă din sertar și apoi
m-am delectat
privindu-mi sângele, cum se ițea-n șiroaie,
cercetând ce ar fi putut să fie încă atât de ascuțit
sau, eventual, de-o mai fi primejdios pentru mine,
de ce-l voi fi păstrat,
gâfâiam deja în fața acelei priveliști
cuprinsă de panică, m-a dat gata, ce mai,
că doar de una singură m-am apucat
să caut, acolo chiar nimeni nu m-a mânat.

așa că am salvat până la urmă crâmpiele acestea de-
terminante
dintre noi în mapa denumită fleacuri.

2.
Pe chipul meu urmele înghițitului
în sec, modele ale unei extinderi
trasate de avântul palmei tale
în orice direcție aș privi
mă salută doar consilierii

Simone Györfi fordítása/traducere

(Din antologia bilingvă *Primăvara Poeziei – A Költészet Tavasza*, apărută la Editura Caiete Silvane, cu ocazia celei de-a XX-a ediții a Festivalului internațional „Primăvara Poeziei”, Zalău, 20-21 mai 2022).